

ชีวิตแสนสั้นเรามารักกันดีกว่าไหม

นำเสนอเมื่อ : 21 ธ.ค. 2552

เมื่อถึงจุดหนึ่งที่ชีวิตก่อรูปเป็นความเปลี่ยนแปลง ไม่ว่าจะถูกตีตราว่าเป็นผู้ยิ่งใหญ่ หรือถูกตราหนว่าเป็นคนที่ไร้เกียรติในสังคม

...แต่สุดท้ายทุกชีวิตก็จะกลับคืนสู่ดิน หรือกลายเป็นธาตุธุลีเล็กๆ
ที่วันหนึ่งก็จะถูกกลืน โดยมีความตายเป็นจุดจบของชีวิตทางร่างกายที่ได้มา

ท่ามกลางการเกิด แก่ เจ็บ ตายที่กำลังหมุนไปอยู่ทุกขณะ
มีสิ่งหนึ่งที่น่าตกใจในชีวิตของเราคือความไม่ไวใจซึ่งกันและกัน ซึ่งนับวันจะลุกลามเป็นเชื้อโรคร้ายที่ยากจะเยียวยา

สิ่งที่ส่งผลต่อการดำเนินชีวิตร่วมกันก็คือ เราไม่สามารถสัมผัสกับความสุขที่มอบให้แก่กันได้เลย
หน้าากที่ไม่ต้องการจะสวมใส่ จึงเป็นสิ่งที่คนเราเริ่มถามหา เราจึงเรียกคนเดี๋ยวนีว่า
"ชอบสวมหน้ากากเขากัน" ซึ่งอยู่ที่ว่าใครจะมีหน้ากากที่มีรูปลักษณ์อย่างไร

บางคนมีใบหน้าที่สวยงาม
เราก็ยอมรับว่าเขาดูดีในขณะที่สวมบทบาทนั้น แต่บางคนก็ปรากฏกายในรูปของปีศาจร้าย
จึงทำให้เกิดภาพที่ติดอยู่ในความรู้สึกว่าเขาเป็นคนไม่ดี

แต่เมื่อสรุปที่ความเป็นหน้าากแล้ว ก็มีคำตอบอยู่ที่ว่า
ไม่ว่าจะเป็นหน้าากที่สวยงามหรือคล้ายปีศาจร้าย แต่ทั้งหมดที่กล่าวมาก็ไม่ใช่รูปลักษณ์ที่แท้จริงของคนเราอยู่ดี

เมื่อความจริงไม่ถูกเปิดเผย สิ่งที่ได้รับจากบุคคลรอบข้างก็จัดว่าเป็นความหลอกลวงเช่นเคย
ซึ่งเป็นภาพของเชื้อโรคร้ายที่นับวันจะแผ่ขยาย หากเราไม่ช่วยกันทำลายให้หมดไป

อย่างไรก็ดี ถ้ารู้จักมองในมุมที่ก่อให้เกิดคุณค่าร่วมกัน
รู้จักมองความจริงแล้วทำให้ความหึงในใจลดลง สัจธรรมของชีวิตฟ้องให้รู้ว่า ไม่ว่าเราจะเป็นใครก็ตาม
หนึ่งชีวิตที่ได้มานั้นช่างสั้นนัก เป็นเพียงเสี้ยวหนึ่งของสรรพสิ่งที่หมุนเวียนมาเจอกัน

แต่ใจเนล่า เราจึงชอบมองคนอื่นด้วยสายตาที่เหยียดหยามหมิ่นแคลน
โดยไม่รู้จักมองด้วยความเมตตาอารีที่มีต่อกัน เพราะชีวิตช่างสั้นเกินกว่าที่จะตะโกนบอกใครว่า
"เราเน่แหละจะอยู่ค่าฟ้าได้"

เพราะเมื่อถึงจุดหนึ่งที่ชีวิตก่อรูปเป็นความเปลี่ยนแปลง
ไม่ว่าจะถูกตีตราว่าเป็นผู้ยิ่งใหญ่ หรือถูกตราหน้าว่าเป็นคนที่ไรเกียรติในสังคม แต่สุดท้ายทุกชีวิตก็จะกลับคืนสู่ดิน
หรือกลายเป็นธาตุธุลีเล็กๆที่วันหนึ่งก็จะถูกกลืน โดยมีความตายเป็นจุดจบของชีวิตทางร่างกายที่ได้มา

**ด้วยเหตุนี้ เราจึงต้องกลับมาทบทวนชีวิตครั้งใหม่ของเราทุกคนว่า
โลกที่อยู่อาศัยร่วมกันนี้จะอยู่แบบญาติดีหรือจะขมเหงีบิพาทอกันอย่างไม่มีวันจบ ?**

เราควรถามตัวเองให้มากขึ้นว่า เบียดเบียนกันแล้วได้อะไรขึ้นมา หรือเป็นเพียงต้องการเอาชนะกันเท่านั้น ?

แต่สุดท้ายไม่ว่าใครจะเป็นผู้แพ้หรือชนะ ทุกคนที่อยู่บนโลกใบนี้ ล้วนชื่อว่าเป็นผู้แพ้ด้วยกันทั้งสิ้น
เพราะทุกอย่างที่เกิดขึ้นล้วนกระทบถึงกัน

แต่ถ้าทำความเข้าใจชีวิตให้รอบด้าน
เราจะเริ่มเข้าใจว่าระหว่างทะเลาะเบาะแว้งแล้วก่อให้เกิดความขัดแย้ง และการรักษามิตรภาพที่ได้มานี้
สิ่งไหนมีประโยชน์น้อยๆ เช่นเราควรทำมากกว่ากัน ? **เป็นการสร้างคำถาม
เพื่อตอบให้กระจ่างอย่างคนที่มีเยื่อใยในชีวิตบาง
ก่อนที่จะต้องโบกมือลาโลกนี้ไป แม้อาจจะเต็มใจหรือไม่ก็ตาม**

**โปรดถามตัวเองให้มากกว่า ทะเลาะกันแล้วเราได้อะไรเพิ่มขึ้นบ้าง
นอกจากความโหดร้ายที่กลายเป็นเครื่องมือประหารชีวิตพวกเราเอง ?**

และสุดท้ายเราเหลืออะไรที่สามารถเก็บไว้เป็นที่ระลึก แล้วทำให้ชีวิตภูมิใจในการเกิดมาบ้าง ?
คำตอบอยู่ที่ใจของเราทุกคน

มีชายวัยกลางคนคนหนึ่ง
ชอบนำดอกไม้มาบูชาพระที่วัดเป็นประจำ อยู่มาวันหนึ่ง ในขณะที่เขากำลังหยิบหิ้วดอกไม้และผลไม้
เพื่อมาถวายพระเซนทุกครั้งที่ผ่านมา

ทันทีที่เขาเดินมาถึงประตูวิหาร ก็มีชายคนหนึ่งวิ่งมาชนเข้าอย่างจัง
ทำให้ดอกไม้และผลไม้ร่วงกระจัดกระจายไปทั่วพื้น เขาจึงพูดโต้ตอบไปด้วยอารมณ์ที่ฉุนเฉียวว่า

"ทำไมไม่ดูตาม้าตาเรือซะมั่ง เห็นไหมดอกไม้และผลไม้ร่วงหมดแล้ว"

"ฉันขอโทษที่ไม่ทันระวัง" ชายผู้วิ่งมาชนกล่าวคำขอโทษ

"ขอโทษแล้วมันได้อะไรขึ้นมา"

"ก็ฉันไม่ทันระวัง และก็ขอโทษแล้ว ถ้าไม่ให้ภัยแล้วท่านจะอย่างไรละ"

**พอช่วยคนที่วิ่งมาชนพูดไม่ให้เกียรติแก่ตน
ยิ่งทำให้ชายผู้ถือดอกไม้และผลไม้โมโหยิ่งขึ้น**

ทั้งสองจึงเกิดการต่อปากต่อคำกันด้วยอารมณ์ที่ฉุนเฉียวมากกว่าเดิม

ในขณะที่ทั้งสองกำลังเถียงกันอยู่นั้น หลวงพ่อเจ้าอาวาสก็เดินผ่านมา เห็นต่างฝ่ายต่างก็ไม่ยอมที่จะให้อภัยหรือยอมความ จึงถามถึงเหตุที่ทำให้ทั้งสองทะเลาะกัน พอทราบรายละเอียดทั้งหมดแล้ว จึงกล่าวเตือนสติว่า

"การวิ่งไปชนคนอื่นนั้น เป็นเรื่องไม่สมควร ส่วนการที่คนอื่นขอโทษแล้วไม่รู้จักให้อภัย ก็เป็นเรื่องไม่สมควรเช่นเดียวกัน การแสดงออกทั้งสองลักษณะนี้ เป็นนิสัยของคุณที่โหด แต่การรู้จักยอมรับความผิดด้วยความจริงใจ และการรู้จักให้อภัยที่มาจากใจ ทั้งสองอย่างนี้เป็นนิสัยของผู้มีปัญญา"

เมื่อคนทั้งสองได้ฟังคำเตือนของหลวงพ่อ จึงได้ยุติการทะเลาะกัน และก้มหน้ารับฟังคำสอนจากท่านด้วยความรู้สึกสำนึกผิดต่อการกระทำที่ตัวเองแสดงออกไป เมื่อหลวงพ่อเห็นว่าทั้งคู่สงบสติอารมณ์ได้แล้ว จึงกล่าวให้ข้อคิดว่า

"คนเราเกิดมาชีวิตหนึ่งนี้ มีหลายอย่างที่ต้องทำอีกเยอะ เช่นการรู้จักปฏิบัติต่อครูบาอาจารย์ พ่อแม่ ญาติพี่น้อง และมิตรสหายผู้เป็นที่รักของเรา แม่ในदानเศรษฐกิจ ก็ควรรู้จักระมัดระวังในการจับจ่าย ในदानครอบครัว ก็ต้องรู้จักรักษาหัวใจต่อบุคคลที่อาศัยอยู่ด้วยกัน ในदानจิตใจ ก็ควรรู้จักอบรมจิตใจของตนให้สูงยิ่งขึ้น ต้องรู้จักสร้างอุดมการณ์ที่ดีมีความดีเป็นเครื่องประดับชีวิต ถ้าทำได้เช่นนี้ ชีวิตที่เกิดมาจึงชื่อว่ามีความคุณค่าในตัวเอง เพราะถนัดดูให้ดี การที่เรามาทะเลาะกันเพียงเพราะเรื่องเล็กน้อย กลับทำลายความดีที่มีอยู่ในจิตใจของตนเองแล้ว มันเป็นเรื่องที่ไม่คุ้มค่าเลย รังแต่จะเสียเวลาโดยเปล่าประโยชน์ตนเอง"

แล้วเราละ...

เรียนรู้ที่จะให้ชีวิตหนึ่งที่ได้มาเพียงน้อยนิดนี้อย่างคนที่เห็นคุณค่าของตัวเองหรือยัง ? ทุกอย่างเริ่มต้นได้ หากเรารู้จักทบทวนความผิดพลาดที่แลมาแล้ว และรู้จักแก้ไขอย่างคนที่รักตัวเองมากกว่าเดิม